

ΜΙΑ ΕΞ ΕΦΟΔΟΥ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ

[εἰδύλλιον]

Ο Λεάνδρος καὶ ἡ Νίνα ἀγαπῶνται ἀκόμα ὡς φαίνεται, ἂν καὶ παρῆλθον τρεῖς ἐλόκληροι μῆνες ἀπὸ τοῦ γάμου των. Ἀπόδειξις ὅτι ἀποφεύγουν τὸν κόσμον καὶ εὐρίσκουν εἰσέτι θέλγητρον εἰς τὴν σιγὴν καὶ τὴν μόνωσιν τῆς ἐξοχῆς, μόνοι, οἱ δύο των.

Διαμένουν ἀπὸ τριῶν ἤδη ἡμερῶν εἰς τὴν ἐν Πατησίοις ἀγροτικὴν των οἰκίαν.

Εἶνε κυριακὴ πρωΐ : Ἡ Μαργαρίτα, ὀλοστρόγγυλη, πεταχτὴ καὶ σφριγῶσα δουλίτσα ἐξ Ἄνδρου, ἐτοιμάζεται νὰ ἀπέλθῃ, ἀφοῦ ἐδήλωσεν ἄφ' ἐσπέρας, ὅτι θὰ λείψῃ ὅλην τὴν ἡμέραν — εἶνε ἡ κυριακὴ τῆς ἐξόδου της — μ' ἓνα ἐξάδελφόν της, δὲν εἰξεύρω τίνας βαθμοῦ, ὑποδεκανέα τοῦ πυροβολικοῦ, ὅστις μάλιστα τὴν ἀναμένει πρὸ πολλῆς ὥρας εἰς τὴν ἐξώθυραν τοῦ κήπου. Πιστὸς στρατιώτης τοῦ καθήκοντος. Εὐρέθη ἐκεῖ πρὶν ἐξημερώσῃ ἀκόμα !

Ἡ πρωΐα εἶνε θελκτικωτάτη. Ὁ οὐρανὸς αἴθριος, βαθυκύανος, περιβάλλει ὡς κρυστάλλινος σφαῖρα τὰς γύρω καταπράσινας ἀπόψεις.

Οἱ δύο σύζυγοι ἀποφασίζουν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ ρωμαντικὸν Τατόιον. Ἀφοῦ ἄλλως τε θὰ λείψῃ ἡ ὑπηρετρία, ποῶς θὰ μαγειρεύσῃ διὰ τὸ πρόγευμα ;

Ἐπειτα καὶ ἡ Νίνα ὀνειροπολεῖ νὰ περιπλανηθῇ εἰς τὰ σύσκια δάση του, μόνῃ, κατὰμονῃ, μὲ τὸν Λεάνδρον της.

— "Ελα, λοιπόν· ἐνδύσου ἀμέσως ! τῇ λέγει οὗτος. Ἐγὼ τρέχω νὰ παραγγείλω μίαν ἄμαξαν μὲ τὸν κηπουρὸν τοῦ γείτονός μας. Σὲ μισή ὥρα θὰ εἶνε ἐδῶ. Ἐτοιμάσου. Εἰς τὸ Τατόι θὰ εὐρωμεν ξενοδοχεῖον, ἐπομένως δὲν ἔχομεν νὰ πάρωμεν τίποτε μαζί ἡ μας. Ἐμπρός !

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ Νίνα καταγίνεται εἰς συμπλήρωσιν τῆς κομωσέως τῆς καὶ ὁ Λέανδρος ἐτοιμάζεται νὰ ἐξέλθῃ, αἰφνης, ἐπανέρχεται ἡ Μαργαρώ μὲ μίαν κατεπεῖγουσαν ἐπιστολὴν ἀνὰ χεῖρας, τὴν ὁποίαν κάποιος τῇ ἐνεχείρισεν εἰς τὴν θύραν διὰ τὸν Κύριον.

Ὁ Λέανδρος σπεύδει νὰ τὴν ἀποσφραγίσῃ.

— ὦ ! δυστυχία ! ἀνεκραύγασεν ἔντρομος.

— Τί τρέχει ; κανὲν δυστύχημα λοιπόν ; ἠρώτησε φοβηθεῖσα ἡ Νίνα.

— Κάτι περισσότερον ! Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Γρουσουζλεμάκη προαναγγέλλουν τὴν ἄφιξιν των. Ἐρχονται, λέει, νὰ μᾶς χάμουν συντροφιά ὅλην τὴν ἡμέραν ! . . .

— Ἡ οἰκογένεια Γρουσουζλεμάκη ! ὦ ἀπελπισία ! ἐπρόφθασεν ἡ ἀρθρώση ἡ Νίνα καὶ θανάσιμος ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τῆς ῥοδίνης τῆς μορφῆς, τὰ γόνατά τῆς ἐλύθησαν ὑπὸ τρόμου καὶ κρύος ἰδρώς τὴν περιέλουσεν ἐν ἀκαρεῖ, ὡς νὰ ἐνέσκηψεν ἡ χολέρα !

Καὶ τί σημαίνει ; Μήπως δὲν ἤρκει ὅτι μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐμελλε νὰ ἐνσκήψῃ ἡ οἰκογένεια Γρουσουζλεμάκη ;

— Ἀκουσε, Μαργαρώ· σήμερα δὲν πρέπει νὰ λείψῃς. Βλέπεις, μᾶς ἔρχονται μουσαφιρέοι.

— Μπα ! καὶ ποῖος τοὺς εἶπε, κυρία, νᾶλθουν σήμερα ! Στραβομάρα εἶχαν νὰ τσακισθοῦν καθημερινή ;

— Μαργαρώ, εἶσαι αὐθάδης ! . . .

— Καὶ ἀχάριστος ! προσθέτει ὁ Λέανδρος.

— Νὰ σᾶς πῶ, ἀφεντικά, σὰν δὲν σᾶς ἀρέσω, κάμετέ μου τὸν λογαριασμὸ νὰ φύγω, χωρὶς νὰ με ὀρίξετε.

— Πολύ καλά. Ούτε 'μπορείς νὰ μείνης πλέον ἐδῶ !

— Όπως ἀγαπᾶτε.

Καὶ ἡ Μαργαρώ ὑψάβχη, ἀγέρωχος, μὲ ὕφος περιγρηπίσσης ἐξέρχεται κλείουσα μετὰ πατάγου τὴν θύραν.

* *

Οἱ δύο σύζυγοι μένουν ὥσεί ἀπόπληκτοι καὶ θεῶνται ἀλλήλους ἄναυδοι.

— Νίνα μου, ὑπομονή ! τί νὰ γίνη.

— Ἦτο πεπρωμένον !

Αἶφνης ὁ κώδων τῆς αὐλείου θύρας κρούεται σφοδρῶς καὶ παραπεταμένως ὥς ὑπὸ "χειρὸς δαιμονιώσης" ἀκούεται κρότος κρημνιζομένης γάστρας αἱ ὕλακται

τοῦ κυνὸς ἄγρια συναναμίγνυνται εἰς τὸν θόρυβον, καὶ πηδήματα καὶ ὠρυγμοὶ παιδὸς ψάλλοντος :

*Κυρά μου τὸ φουστάνι σου
πλύνε το 'ς τὸ μαστέλλο . . .*

προαναγγέλλουν τὴν εἰσβολὴν τῶν ἀξιοτίμων ξένων.

Εἶνε οἱ κύριοι Γρουσουζλεμάκη. Ὁ Λεάνδρος καὶ ἡ Νίνα ἐξέρχονται εἰς τὸν κήπον νὰ τοὺς δεξιωθοῦν.

Ὁ μικρὸς ἑπταετὴς Γρουσουζλεμάκης, ἀφοῦ μάτην προσεπάθησε νὰ θραύσῃ τὸν κώδωνα τῆς θύρας, ἐφιλοτιμήθη νὰ ἐξερεθίσῃ τὸν μανδρόσκυλον τοῦ κήπου, ἀλυσσόμενον εὐτυχῶς παρὰ τὸν οἰκίσκον του, νὰ καταρρίψῃ κομπὴν ἀνθοδόχην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς συντρίμματα, νὰ ξεριζώσῃ ὠραῖον ἀσκληπιὸν θάλλοντα πρὸ τῆς ἐσωτερικῆς εἰσόδου καὶ νὰ χυθῇ εἴτα ὡς λαῖλαψ εἰς τοὺς μικροὺς διαδρόμους τοῦ κήπου.

Διημέφθησαν αἱ πρῶται τυπικαὶ φιλοφρονήσεις.

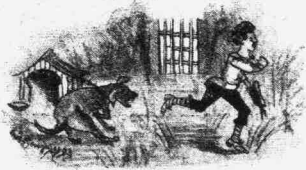
— Νίκο ! Νίκο ! ἔλα 'δῶ νὰ χαιρετίσῃς τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν ! . . . ἐκραύγαζε κατ' ἐπανάληψιν ἡ κυρία Γρουσουζλεμάκη.

Ἄλλ' ὁ μικρὸς χαριέστατος Σατανᾶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀρπάσας ἀπὸ τῆς οὐρᾶς μικρὸν γατάκι, τὸ ὁποῖον εἰσορμήσας

ἐντὸς τοῦ μαγειρείου εὗρε νωχελῶς ἐξηπλωμένον, τὸ περιέστρεψεν ὡς σφενδόνην καὶ τὸ ἐξηκόντισε κατὰ τῆς μητρὸς του εἰς ἀπάντησιν καγχάζων καὶ φεύγων πρὸς τὸ βάθος.

— Νῆκο ! εἶσαι ἄτακτος !

— ᾤΑ ! Νῆκο ! ντροπή ! παρετήρησεν ἡπίως καὶ ὁ πατὴρ του. Ἐφέρετε, εἶνε πολὺ ζωηρὸ παιδί. "Οχι! νὰ τὸ καυχηθῶ διότι εἶμαι πατὴρ του, ἀλλ' ἔχει πολὺ γοῦστο μερικαῖς φοραῖς ! Σοῦ σκαρφίζεται κατὶ σκέρτσα !

— Τί λόγος ! εἶνε χαριτωμένο παιδάκι ! ἐτραύλισεν ἡ Νίνα ρίπτουσα βλέμμα ἐπὶ τοῦ λεηλατηθέντος ἀσκληπιοῦ τῆς, ἐνῶ ὁ Λέανδρος προσεπάθει νὰ κατευνάσῃ τὸν σκύλον γαυγίζοντα εἰσέτι μανιωδῶς καὶ μένεα πνέοντος κατὰ τοῦ μικροῦ ταρχαίου.

* *

Ἐν τούτοις τὰ ζεύγη, ἀφοῦ ἀντήλλαξαν τοὺς ἀπαραιτήτους χαιρετισμούς, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἰσόγειον αἴθουσαν χρησιμεύουσαν καὶ ὡς ἐστιατόριον.

Ὁ κ. Κυριάκος Γρουσουζλεμάκης, ἀφοῦ ἀπέθεσε τὴν ῥάβδον του ἐπὶ τινος τραπέζης καὶ τὸν πῖλον του ἐπὶ τοῦ μπουφέ, ἐξέβαλε τὸ φορεμά του, ἐξεγελεχώθη, παρεκάλεσε τὸν Λέανδρον νὰ τοῦ δανείσῃ σκοῦφον καὶ ἐμβάδας, καὶ ἐρρίφθῃ ὡς ὄγκος ἀδρανῆς, μὲ νωχέλειαν Ἀλῇ Πασᾷ, ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, οὗ τὰ σιδηρᾶ ἐλάσματα ἐγόγγυσαν ὑπὸ τὸ ἀσύνηθες φορτίον. Ἐξ ἄλλου ἡ κυρία Μαγδάλω — οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ τρυφερόν του ἥμισυ — ἔρριψε τὸ καπελίνον τῆς ἐπὶ μιᾶς καθέκλας, τὸ ἐπώμιόν τῆς ἐπὶ τινος ἄλλης, τὸ ἐπανωφόριον τοῦ Νίκου ἐπὶ τοῦ καναπέ, τὸ ἀλεξήλιόν τῆς ἐπὶ μικροῦ τρίποδος καὶ τὰ χειρόκτιά τῆς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον.

— Θὰ μᾶς συγχωρήσετε βέβαια ἂν δὲν κατορθώσωμεν νὰ σᾶς περιποιηθῶμεν ὅπως πρέπει, διότι πρὸ ὀλίγου μᾶς ἔφυγεν ἡ ὑπηρέτρια, παρετήρησεν ἡ Νίνα.

— ᾤΑ ! τί κρῖμα ! ὑπέλαβεν ἡ κυρία Γρουσουζλεμάκη.

Καὶ τώρα ; ποῖος θὰ μᾶς ἐτοιμάσῃ τὸ πρόγευμα ;.... Τί ἀτυχία !....

— Ἐγώ, ἂν καὶ δὲν ἔχω διόλου πεποίθησιν εἰς τὰς μαγειρικάς μου γνώσεις, εἶπεν ἡ Νίνα μειδιῶσα μετὰ χάριτος.

— Σὰς προειδοποιῶ, προσέθηκε γελῶν καὶ ὁ Λεάνδρος, ὅτι ἡ Νίνα δὲν ἐπιτηδεύεται διόλου εἰς τὴν μαγειρικήν....

— Οὔτε ἡ γυναῖκά μου ! διέκοψεν ὁ κ. Κυριάκος. Αἱ, Μαγδάλω ;

— ᾤ ! ὅλα κι' ὅλα ! Τὰ χερράκιά μου ἐγώ, δὲν τᾶχω γιὰ τὴν κουζίνα ! ἔσπευσε νὰ

διαμαρτυρηθῇ ἡ κυρία Γρουσουζιεράκη διὰ θεατρικοῦ κινήματος τόσο ἐκφραστικοῦ, ὥστε παρέσυρε δοχεῖον ὕδατος χυθέντος ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέρχετο ὁ Νίκος πηδῶν, χειρονομῶν καὶ παίζων μὲ τὸν πῖλον του, ὃν ἐκσφενδονίζει κατὰ τοῦ ἀνηρτημένου ὥρολογίου, τοῦ ὁποῖου θραύει τὴν ὕαλον, ἐνῶ συγχρόνως ἀνατρέπει μικρὰν ἐταξέραν μετὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς κομψοτεχνημάτων.

Ἡ Μαγδάλω ἐξακοντίζει ἄγρια βλέμματα κατὰ τοῦ μικροῦ ἀπροσέκτου. Ἀλλ' ἡ Νίνα σπεύδει νὰ τὴν καθησυχάσῃ :

— Δὲν εἶνε τίποτε ! μὴ πειράζεσθε ! ἔτσι εἶνε τὰ παιδιά. Ἐπειτα ὁ μικρὸς εἶνε φύσει ζωηρὸς....

— ᾤ ! νάι, νάι ! εἶμαι σύμφωνος κυρία, ἐπρόσθεσε καὶ ὁ κ. Κυριάκος. Τὸ αἷμα τοῦ Νίκου βράζει· ὄχι νὰ τὸ καυχῶ, ἐπειδὴ εἶμαι τάχα πατήρ του, ἀλλὰ τὸ παιδί φαίνεται πῶς θά....

— Οὔφ ! χριστιανέ ! μᾶς σκότισες !

— ᾤ α α ! γυναῖκά, εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ἔχεις δίκην !..

*
* *

— Τώρα, ἀγαπητέ μου κύριε Λεάνδρε, ἔλα νὰ καταστρώ-

σωμεν τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας. Ἐννοῶ νὰ περάσωμεν ὥραϊα σήμερον.

— Εὐχαρίστως!

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας! προσέθηκε καὶ ἡ Νίνα.

— Ἀλλὰ προηγουμένως ἤθελα ἓνα καφέ, μὰ νὰ ἦνε πολλὰ βαρὺς καὶ γλυκὺς.... ὦ!... ἀλήθεια! ἔχεις τσιγαρέτα; ἐλησμόνησα νὰ πάρω μαζὶ μου....

— Τσιγαρέτα, ἄφθονα! Ἰδοῦ, εἶπεν ὁ Λεάνδρος καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν καπνοθήκην του εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν τοῦ κ. Κυριάκου.

— Ἐγώ, κυρία Νίνα, τὸν καφέ τὸν συνειθίζω μὲ γάλα... ἐκτὸς ἂν ἔχετε βούτυρο φρέσκο....

— Γάλα; ἄλλο τίποτε! ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν!

— Καὶ ὀλίγο βούτημα, σὰς παρακαλῶ....

— Εὐχαρίστως! Θὰ σὰς ζητήσω ὅμως συγγνώμην ἂν θὰ λείπω συχνὰ ἀπὸ τὴ συντροφιά σας, διότι, καθὼς σὰς εἶπα, εἶμαι μόνη καί....

— Ἐλεῦθερα! ἐλεῦθερα! κυρία Νίνα...

Ἀλλ' ἐνῶ ἡ Νίνα κινεῖται νὰ φύγῃ, αἰσθάνεται αἶφνης διαίως συρομένην τὴν ἐσθῆτά της, μὲ κίνδυνον νὰ ξεσχισθῇ.

Ἦτο ὁ Νῆκος, ὅστις ἐκτείνων τὴν παλάμην:

— Δὲ μου κουλοῦρα! ἐγρύλλισε μορφάξων ὡς πίθηκος.

— Νῆκο! δὲν ἵντρέπεσαι!....

— Μὰ πεινῶ, μαμά, νά!.... πεινῶ!....

— Δὲν εἶνε ὥρα ἀκόμη....

— Θέλω κουλοῦρα, σοῦ λέω, πεινῶ....

Καὶ ὁ χαριτωμένος μικρὸς ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ διὰ τῶν ποδῶν τὸ ἑδάφος μετὰ πείσματος.

— Μά, γυναῖκα, ἀφοῦ πεινᾷ τὸ παιδί παρατηρεῖ σοβαρῶς ὁ κ. Γρουσουζλεμάκης.

— Ἐλα δῶ, μικρέ μου, νὰ σοῦ δώσω ἐγώ, τῷ λέγει ἡ Νίνα καὶ τὸν σύρει ἐκ τῆς χειρὸς πλησίον της, ἐνῶ ὁ πατὴρ παρακολουθεῖ μετὰ θαυμασμοῦ τὸν υἱὸν του ἀναφωνῶν:

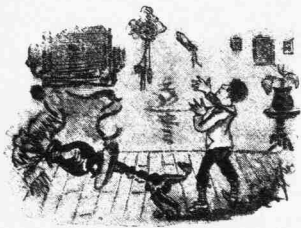
— ὦ! ἄγγελέ μου!.... καμαρωμένο μου παιδί!.... Ὅχι! νὰ τὸ καυχῇ, ἐπειδὴ εἶμαι δῆθεν πατὴρ του, ἀλλὰ σὰς

ὀρκίζομαι, κύριε Λεάνδρε, πῶς αὐτὸ τὸ παιδί θὰ γίνη μιὰ μέρα πολὺ θαρραλέο καὶ ῥιψοκίνδυνο....

— "ὦ! ναί, ναί! ἔχει πολὺ θάρρος, τὸ καυμένο.

* *

Μετὰ μικρὸν εἰσβάλλει ὡς διωκόμενος αἰγαγρος ὁ Νῆκος, καταβροχθίζων εὐμέγεθες τεμάχιον πουτίγκας, ἐνῶ ἡ Νίνα ἀκολουθεῖ ὀπισθὲν του μὲ τὸ ἀναλλοίωτον εἰς τὰ χεῖλη με-
 διάμα καὶ μὲ ὑπομονὴν μάρ-
 τυρος.

— Προτείνω ἓν σχέδιον, φι-
 λτάτη μου, τῇ λέγει ἡ κυρία
 Μαγδάλω.

— Νὰ τὸ ἀκούσωμεν.

— "Ἀμα πιῶμε τὸ γάλα, νὰ
 κάμωμεν ἓνα γυρον εἰς τοὺς πέ-
 ριξ κήπους, ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ γεύματος.

— Εὐχαρίστως! ἀλλὰ ποῖος θὰ ἐτοιμάσῃ τότε τὸ γεῦμα;
 Ἴδου τὸ ζήτημα. Λησμονεῖτε ὅτι εἴμεθα χωρὶς ὑπηρέτριαν
 ἀπὸ τὸ πρῶν!

— "ὦ! τί ἀτυχία!

— Ἐγὼ πρέπει νὰ μείνω· ὁ Λεάνδρος ὅμως ἤμπορεῖ νὰ
 σᾶς συνοδεύσῃ....

— Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ σε ἀφήσω μόνην ἐνῶ θὰ λάβῃς
 ἀνάγκην τῶν βοηθειῶν μου, τῇ παρατηρεῖ ὁ Λεάνδρος.

— Αἱ! τότε μένομεν ὅλοι!.... τοῦλάχιστον σᾶς ἔδρασκε-
 ται ἐδῶ κανὲν βιβλίον εὐχάριστον νὰ σκοτώσω τὴν ὥρα μου;
 τὴν Νὰ νὰ λόγου χάριν.... τὰ Διηγήματα τοῦ Βο-
 κιακίου... ἂ! ἀλήθεια... μήπως ἔχετε «Τὰ μυστή-
 ρια τοῦ Συζυγικοῦ» Ἐρωτος;

— Ἀπ' αὐτὰ ὄχι δυστυχῶς. Θέλετε τὴν Ἑστίαν;

— Πούφ! ἀηδίας! Ἀλλὰ τέλος πάντων, δὲς μού την
 γιατί ἔτσι, μονάχη μου, θὰ πλήξω.

— Μαμά, θές τὴν φυλλάδα τοῦ Γαδάρου; γρυλλίζει ὁ
 Νῆκος παρεμβὰς ὡς Φασουλῆς εἰς τὸ μέσον.

— Σκασμός, ζῶν! ὠρύεται ἡ κυρία Μαγδάλω καὶ παρ'

ελάχιστον νὰ καταφέρῃ τὴν σεβασμίαν παλάμην της κατὰ τοῦ μικροῦ ἀθυροστόμου.

Ἄλλ' εἰς τὰ πατριχὰ ὄτα τοῦ κ. Γρουσουζλεμάκη ἀντήχῃσε πολὺ διαφόρως ἡ εὐφυΐα τοῦ υἱοῦ :

— Εἶδες τὸ διαβολάκι ! Σοῦ ἔχει μίαν ἐτοιμότητα....λόγος δὲν τοῦ πέφτει χάμω... "Ὁχι, πῶς εἶνε τάχα παιδί μου, ἀλλὰ σὰς βεβαιῶ, κυρία Νίνα, ἔχω νὰ κάμω μὲ τὴν ἐξυπνάδα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ !....

— Μπαμπᾶ ! διψῶ ! δό' μου νερό ! ... ἤρχισε νὰ κλαυθυρίζῃ ὁ Νίκος ἀναρριχώμενος ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ σεβαστοῦ πατρός του.

— Σούτ ! τί τρόπος εἶνε αὐτός ! "Ἐτσι ζητοῦν ἐμπρὸς 'ς τοὺς ξένους ! ντροπή ! τῷ ἀντιτάσσει ὁ πατὴρ μετ' ἀπεριγράπτου τρυφερότητος.

— Τί 'ντροπή καὶ ξεντροπή ! παρατηρεῖ ἡ κ. Μαγδάλω. Ἄφ' οὗ διψᾷ τὸ παιδί, πρέπει νὰ τ' ἀφήσουμε νὰ σκάσῃ ;

Καὶ ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Νίναν :

— "Ἄν ἔχετε τὴν καλwsύνην φιλιτάτη μου.

— Εὐχαρίστως. "Ἐλα 'δῶ μικρὲ μου, ἀπῆντησε πρόθυμος ἡ Νίνα καὶ τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός.

— Ὀλίγη σουμάδα, ὀλίγη βυσσινάδα, ὅ,τι ἔχετε πρόχειρον. "Ἐπειτα ὁ Νίκος μου δὲν εἶνε δύσκολος. Πίνει ὅ,τι τύχῃ !

Καὶ παρηκολούθει τὸ μεζαίρετον τέκνον της, χειραγωγούμενον ὑπὸ τῆς Νίνας, μὲ ὄμματα ὀρθάνοικτα καὶ σπινθηροβόλα ἐκ μητρικῆς ὑπερηφανείας :

— "ὦ, τσιτσίκα μου ! μονάκριβό μου ἀγγελουδί !...

* *

— Δὲν κάμνομεν ἓνα πικέτο, κύριε Λεάνδρε, νὰ περάσῃ ἡ ὥρα :

— Δυστυχῶς δὲν τὸ ξέρω.

— Τότε νὰ παίξωμεν ιστίχιο

— Οὔτε. Εἶμαι ἀδέξιος ἀπὸ χαρτιά....

— Τριόμφο.... σκαμπίλι.... μπελατόννα....

— Μόνον ἀπὸ μπεζίκ καὶ 'νοιώθω. "Ἄν θέλετε....

— "ὦχ, χριστιανέ ! ποῦ στὸ διάβολο τὸ ἡῦρες, τὸ σαχλοπαίχνιδο !... "Ἀς εἶνε ὅμως !.... τί νὰ γίνῃ !

Καὶ ἐτοποθετήθησαν παρὰ τὴν μικρὰν τράπεζαν.

Ἡ κυρία Γρουσουζλεμάκη, σφηνωθείσα ἐπὶ τινος πολυθρόνας, ξεφυλλίζει τὸν τόμον τῆς Ἑστίας ἀδημονοῦσα ὅτι δὲν εὐρίσκει τίποτε ἄξιον ἀναγνώσεως.

Ἡ Νίνα περιεξωσμένη ἤδη λευκὴν ἐμπροσθέλλαν καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἀνασσευρμένας καταγίνεται εἰς τὸ μαγειρεῖον ἀναφαινομένη ἐκάστοτε διὰ νὰ μεταφέρῃ δοχεῖα, πινάκια, φιάλας, χύτρας, ὑδρορροάς κλπ. Συνδουλίζει τῇ φωτιά, στραγγίζει τὸν ζωμόν, πλύνει ἢ ἀποφυλλίζει τὰ χορταρικά, καὶ στρέφει τὸν ὀβελὸν τοῦ ψητοῦ. Ὅλοι ἀσχολοῦνται. Καὶ αὐτὸς ἀκόμῃ ὁ Νίκος διατελεῖ ἀεικίνητος. Μπαινοβγαίνει ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ξεφωνῶν, λαρυγγιζόμενος, κροτῶν τοὺς πόδας, μετακινῶν τὰς καθήκλας, ἀκροβατῶν ἐπὶ τῶν ἀνακλιντρων, ἀνοιγο-

κλείων τὰς θύρας, ἐρευνῶν εἰς τὰ ἐρμάρια, λικνίζων διὰ μιᾶς ράβδου τοὺς ἀνηρτημένους κλωβοὺς τῶν πτηνῶν, διασκελίζων τῆς ἀλτάναις τοῦ κήπου καὶ λιθοβολῶν κατὰ τοῦ ὀρνιθῶνος.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ

Λεάνδρος διακόπτει τὸ μπεζίι.

Ζητῶν εὐγενῶς συγγνώμην ἀπὸ τὸν κ. Γρουσουζλεμάκη, καὶ πηγαινοέρχεται διὰ νὰ βοηθῇ τὴν Νίναν. Μεταβαίνει εἰς τὴν ἀποθήκην καὶ ἐπιστρέφει διὰ τοῦ διαδρόμου φέρων ξυλάνθρακας, ἢ τὸ δοχεῖον τοῦ βουτύρου ἢ ὕδωρ ἐκ τοῦ φρέατος. Δις ἢ τρίς μάλιστα ἐδέησε νὰ μεταβῇ εἰς τι μεμακρυσμένον παντοπωλεῖον διὰ νὰ προμηθευθῇ ὡά, ρύζι, καὶ ἐν γένει τὰ χρειώδη τοῦ μαγειρεύματος.

Κατὰ τὰ διαλείμματα ὁ κ. Γρουσουζλεμάκης δυσάνασχετῇ ἔνεκα τῶν συχνῶν διακοπῶν τοῦ παιγνιδίου.

— ὦχ! ἀδελφέ! ἔτσι τὸ παιγνίδι δὲν ἔχει γοῦστο!

— Νὰ σοῦ πῶ κ' ἐγὼ ἀρχίζω ν' ἀηδιάζω, συνεπιφέρει καὶ ἡ κυρία Γρουσουζλεμάκη. Τρόπος εἶνε αὐτός, νὰ με ἀφίνη ἐδῶ μόνῃ σὰν ξύλο; οὐμ! εὐγένεια!

— Γιατὶ δὲν πηγαίνεις νὰ τὴν βοηθήσῃς λίγο 'ς τὴν κουζίνα;

— Τί ἔκανε, λέει ; Τὰ μοῦτρά της ! 'Αρ' δὲ θὰ τῆς κάνω αὐτὴ τὴ χάρι ! 'Εγὼ ἦλθα 'δῶ νὰ διασκεδάσω καὶ ὅχι νὰ τῆς κάμω τὴν ὑπηρετρία !

— Μὰ ἀφοῦ δὲν ἔχουν δοῦλα

— Καλέ, δὲν βαρύνεσαι ! Εἶνε ἄνθρωποι πρόστυχοι ! Αὐτὸ νὰ 'πῆς

*
* *

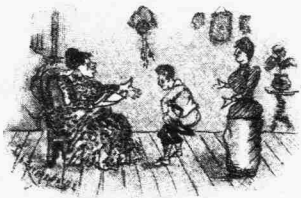
Μετὰ μικρὸν ἐπιστρέφει ὁ Λεάνδρος καὶ κατόπιν ἡ Νίνα δι' ὀλίγας στιγμάς. 'Αμφότεροι ζητοῦν καὶ πάλιν συγγνώμην διὰ τὰς συχνὰς ἀπουσίας των.

— 'Απ' ἐναντίας' ἐμᾶς πρέπει νὰ μᾶς συγχωρήσετε ποῦ σᾶς δώκαμε τόση ἐνόχλησι.....

— Σᾶς εὐχαριστῶ' εἰσθε τόσοι καλοὶ καὶ εὐγενεῖς αὐτὸ ἐλέγαμεν πρὸ ὀλίγου μὲ τὸν σύζυγόν μου.

— 'Η καλωσύνη σας !

'Εν τῷ μεταξὺ εἰσβάλλει ὁ Νίκος δρομαῖος, μορφαῖων, συσπῶν τὰς ὀφρὺς καὶ καμπόμενος ὥσπερ ὑπὸ πίεσιν ἀκατανικήτου βάρους. . . Πράγματι, ὁ μικρὸς, τρωγαλίζων ἀπὸ πρωίας κινδυνεύει νὰ προβῇ εἰς ἀβυστρίαν....

— Μαμά.... μαμά.... θά.... δὲν βαστῶ.... θά....,

— Καλά καλά.... 'Εκαταλάδαμε Τώρα θά σε ὀδηγήσῃ ἡ κυρία. "Αν ἔχετε τὴν καλωσύνη, φιλτάτη μου, νά

— "Ελα ἐδῶ, μικρέ μου.

Καὶ ἡ Νίνα τὸν λαμβάνει ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν παρέμπει ἔξω, ὅπου χρή....

— Λοιπόν, ποῖος εἶνε νὰ παίξῃ, ἐρωτᾷ ὁ κ. Κυριάκος ἀναλαμβάνων ἐκ νέου τὰ χαρτιά.

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι....

— "Αρ' βέβαια, ἔπειτα ἀπὸ τόσας διακοπὰς.

'Αλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Λεάνδρος αἰσθάνεται ὁσμὴν

τσιγκιζομένου κρέατος, διακόπτει καὶ πάλιν τὸ μπεζίτ καὶ τρέχει νὰ ἴδῃ εἰς τὸ μαγειρεῖον

Ὁ κ. Κυριάκος, τὴν φορὰν αὐτὴν χάνει τὴν ὑπομονήν του, ὀργίζεται, δίδει ἐν λάκτισμα κατὰ τῆς μικρᾶς τραπέζης καὶ τὴν ἀναποδογυρίζει μετὰ πατάγου :

— "Αμε 'ς τὸ διάβολο ἐσὺ καὶ τὸ παιγνίδι σου !

— Δὲ μοῦ λές, ἐτρελλάθηκες, ἄνδρα :

— "Ὡχ, ἀδελφέ ! . . . βαρέθηκα.

Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει ὁ Λεάνδρος :

— Δὲν ἦτο τίποτε ! λέγει. Τὸ κακὸν ἐπρολήφθη παρ' ὀλίγον ὅμως νὰ μᾶς κατῇ τὸ ψητὸ.

Συγχρόνως κατέφθασε καὶ ἡ Νίνα ὁδηγοῦσα τὸν Νίτον πρὸς τὴν μητέρα του.

— "Ἐλα 'δῶ, εἶπες εὐχαριστῶ τῆς κυρίας διὰ τὸν κόπον :

— "Ὁχι ! . . . δὲν λέω ! . . .

— Εἶσαι χωριάτης . . . τὸ ξέρεις ; . . . "Ἐλα, ἔλα, νὰ σὲ χαρῶ, πές : εὐχαριστῶ :

— Τὸ λέω, τὸ λέω . . .

Καὶ ὁ Νίτος ἔθεσε τὸν ἀντίχειρα εἰς τὸν ἄκρον τῆς ρίνος, ἐκίνησε ἀνοικτὴν τὴν παλάμην καὶ ἐτράπη καγγάζων εἰς φυγὴν.

Ἡ Νίνα προσεποιήθη ὅτι δὲν εἶδε τὸ νέον κατόρθωμα τοῦ μικροῦ, οὔτε τὴν ταραχὴν τῆς μητρὸς του.

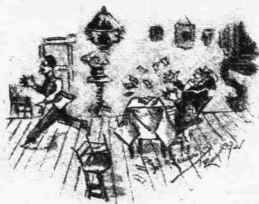
Ἄλλ' ὁ Κυριάκος ἐξερράγη εἰς εἰλικρινεῖς γέλωτας διὰ τὸ ἀστεῖον σκηνικὸν τοῦ υἱοῦ του :

— Δὲν τὸ λέγω ἐπειδὴ εἶμαι πατὴρ του, ἀλλ' ἔχω βεβαιότητα, κύριοί μου, ὅτι τὸ παιδί αὐτὸ μίαν ἡμέραν θὰ παίξῃ μεγάλο ρόλο . . .

* *

Ἐν τούτοις ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος.

Ἡ Νίνα ἔστρωσε τὴν τράπεζαν, παρέθηκε τὰ πινάκια,

τὰ μάκτρα, τὰς περόνας. Ὁ Λεάνδρος ἐτοποθέτησε τὰ καθίσματα, διεμέλισε τὸν ἄρτον καὶ ἐξεπωμάτισε τὰς φιάλας.

Ἡ κυρία Γρουσουζλεμάκη εὐδοκεῖ τέλος πάντων νὰ μετακινήθῃ ἐκ τῆς ἑδρας τῆς καὶ νὰ καταλάβῃ πρώτη τὴν θέσιν τῆς, περιάγουσα ἀνακριτικὸν βλέμμα καὶ ὁσφραινομένη τὰ προσκομιζόμενα ἐδέσματα.

Ὁ κ. Κυριάκος ἐκάθισε καὶ αὐτὸς πλησίον, τοποθετήσας ἐν τῷ μέσῳ τὸν ἀξιολάτρευτον υἱὸν του, πρὸς ὃν συνιστᾷ σοβαρῶς νὰ τρώγῃ μὲ εὐκοσμίαν καὶ χωρὶς φωνᾶς.

Ἐπὶ τέλους παρεκάθισαν καὶ οἱ οἰκοδεσπόται.

Ὁ ΝΙΚΟΣ. — Μπαμπᾶ, νὰ πῶ τὸ Πάτερ ἡμῶν;

Ὁ ΠΑΤΗΡ. — Νὰ τὸ 'πῆς, παιδί μου.

Ὁ ΝΙΚΟΣ, ἐγχειρόμενος ὀρθίως ἐπὶ τοῦ καθίσματος καὶ ποιῶν θεατρικὰ σχήματα.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
κλειῖς' τὴ πόρτα μὴν ἔλθῃ κανεὶς
καὶ μᾶς φᾶνε τὰ φαγιά μας
καὶ ψοφήσουν τὰ παιδιὰ μας.....
Γεννηθήτω τὸ θέλημα σου,
μὰ νὰ χάψουμε πρῶτα τὰ φαγιά σου,
ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου
ἀλλὰ μὲ γεμάτη τὴ κοιλία σου.....

Ὁ ΠΑΤΗΡ, βρεθνόμενος. — Ἐγὼ τοῦ ἔμαθα αὐτὸ τὸ ἐπεξεργασμένο Πάτερ ἡμῶν.

Ἡ ΜΗΤΗΡ, καρφόνουσα βλέμμα ἐπιπλητικὸν ἐπὶ τοῦ ἀνδρός τῆς : — Μπράβο ! ὦραϊα πράγματα τὸν μανθάνεις ! . . .

ΝΙΝΑ. — Ἐλέχθη ὅμως ἐν καιρῷ, διότι πράγματι τὸ γεῦμα μας εἶνε λιτότατον . . .

Ὁ ΠΑΤΗΡ. — Ἄ ! νὰ μὲ συγχωρῆς ! γεῦμα λαμπρὸν ἀπ' ἐναντίας !

*
* *

Ἡδὴ ἡ Νίνα ἄρχεται διανέμουσα τὴν σοῦπαν, ὅποτεν ὁ Νίκος, ἀνυπομονῶν, ἀρπάζει τὸ κοχλιάριον καὶ τὸ βυθίζει εἰς τὴν σουπιέραν. Ἄλλ' ἐνῶ τὸ ἔφερεν ἀνύποπτος εἰς τὸ στόμα, ἡ μήτηρ τῷ δίδει ἐλαττὸν ῥάπισμα ἐπὶ τῆς χειρός,

ἐξ ἧς πίπτει τὸ κοχλιάριον καὶ ρυπαίνεται τὸ τραπεζομάνδυλον.

— Σοῦ εἶπα νὰ ἦσαι φρόνιμος "Ακουσες ;

— Μά, παιδί μου, τῷ λέγει καὶ ὁ πατήρ του, ἐσὺ 'ς τὸ τραπέζι εἶσαι πάντα ἥσυχος, πῶς τῷπαθες τώρα !

Οὐχ ἦττον ἀρχίζουν νὰ τρώγουν. Ἡ Μαγδάλω παρατηρεῖ ὅτι ἡ σοῦπα εἶνε ὀλίγον ἀνάλατη καὶ τὸ ρύζι λυωμένο, ἐνῶ ὁ Κυριάκος τὴν εὕρισκει ἐξ ἄλλου πολὺ νόστιμη καὶ εὐχαρίστως θὰ ἔτρωγε καὶ δεῦτερον πιάτο, ἂν ὑπῆρχεν, ἐνῶ ἡ Νίνα προσεποιήθη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν φιλοφρόνησιν, ἀφοῦ ἡ σοῦπα εἶχε κενωθῇ ὅλη.

Ὁ Νῆκος, ἀφοῦ κατεβρόχθισεν ἀπνευστὶ τὴν ἰδικήν του ἤρχισε κραυγάζων μὲ ὕψος θριαμβευτικὸν διὰ τὴν ἀνακάλυψιν:

— Μαμά μπαμπά κύτταξε ! μὰ τρίγχα 'ς τὸ πιάτο μου ! νά νά την

Ὁ Λεάνδρος καὶ ἡ Νίνα ἐμβρόντητοι θεωροῦσιν ἀλλήλους.

Ἡ κυρία Γρουσουζλαριάκη σπεύδει νὰ ἐπιτιμήσῃ τὸν υἱὸν τῆς :

— Νὰ τρῶς καὶ νὰ βουβαίνεσαι ! δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς λὲς τί βρίσκεις καὶ τί δὲν βρίσκεις στὸ πιάτο σου ! . . .

"Α !

Ὁ κ. Κυριάκος ἐνόμισε καλὸν νὰ διορθώσῃ τὸ κακόν:

— Βλέπεις, παιδί μου : ἐὰν δὲν εἶχες τὸ κακὸν ἐλάττωμα νὰ ξύνης τὴν κεφαλὴν, ὅταν τρώγῃς, δὲν θὰ εὕρισκες τὴν τρίχα 'ς τὴ σοῦπα σου . . . Νά ἔρριψες μὰ καὶ στὴ 'δική μου.

Ὁ Λεάνδρος μένει ὥσπερ κεραυνόπληκτος ἀπὸ τὴν εὐφυῆ παρατήρησιν ταύτην, καὶ ἡ Νίνα κατακόκκινη καὶ σιγῶσα, ὡς ἔνοχος, κύπτει ἐπὶ τοῦ τρυβλίου τῆς.

— Μαμά . . . δό μου νὰ πιῶ . . . διψῶ . . .

— Ὅχι ἀκόμη θὰ σὲ βλάψῃ ἔπειτα ἀπὸ τὴ σοῦπα.

Ἄλλ' ὁ Νῆκος δὲν ὑποχωρεῖ :

— Δό' μου νὰ πιῶ, σοῦ λέω !

— Μά, ἀφοῦ διψᾷ τὸ παιδί, καὶ μὲν γυναικα ; τῇ παρατηρεῖ ὁ σύζυγος.

— Κύτταξε τὴ δουλειά σου Εἶδες τὴν περασμένη Κυριακή, ποῦ μᾶς εἶχαν τραπέζι στὴ Κολοκυθοῦ ; Τὸ παιδί ἦπие χρύσο νερὸ ἔπειτα ἀπὸ τὰ ζεστά καὶ ὅλη τὴ νύχτα

ἐκείνη εἶχε κοψίματα . . . καὶ μᾶς ἔκαμε νὰ σηκωθῶμεν πολ-
λαῖς φοραῖς διὰ νά . . .

— Καλά, καλά· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μᾶς περιγράψῃς τῶρα
τί ἔκαμνε τὸ παιδί ὅλη τὴ νύχτα . . .

Ἄλλ' ὁ Νῆκος, συνετώτερος τῆς μητρὸς του τὴν φορὰν
αὐτήν, ἐσκέφθη νὰ διακόψῃ τὴν ἀθῶαν μὲν ἀλλὰ παρέλκου-
σαν λογομαχίαν τῶν συζύγων μὲ νέαν γαστριμαργικὴν ἀξίωσιν:

— Θέλω καὶ ἄλλο ψητό! . . .

— Ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω, παιδί μου, τῷ λέγει μελιχίως
ἡ Νίνα.

— Ἀ! τί καλὴ ποῦ εἴσθε, κυρία Νίνα! . . . πάντοτε
καλὴ! . . . τῇ λέγει ἡ κυρία Μαγδάλω.

Ἄλλ' ὁ Νῆκος, καίπερ ἔχων μπουκωμένο τὸ στόμα, δὲν
ἐννοεῖ νὰ μὴ λάθῃ μέρος καὶ εἰς τὴν συνδιάλεξιν:

— Μὰ λοιπὸν τότε, μαμά, γιὰτί χθὲς μᾶς ἔλεγεσ πῶς ἡ
κυρία Νίνα εἶνε κακὴ; . . .

— Τὴ κακὴ σου τὴ ψυχρὴ! . . . ζῶον! . . . βρυχᾶται ἡ
κυρία Μαγδάλω, ἡ ὁποία ἐν τούτοις τὰ χάνει καὶ ἀνασκιρτᾷ
ἐπὶ τῆς ἑδρας τῆς ὡς τραυματισθεῖς ἵπποπόταμος.

— Καλὲ μαμά, σὺ τὸ ἔλεγεσ, καὶ . . .

— Δὲν εἶπα τίποτε! . . . ἔχεις λάθος! . . . Ἡ κυρία,
τὴν ὁποίαν ἔλεγα κακὴν, δὲν εἶνε ἡ κυρία Νίνα, ἀλλὰ ἡ . . .
ἡ ἀδελφὴ μου . . .

Ἄλλ' ὁ Νῆκος ἐπιμένει μὲ τὸ εὐλογον πείσμα τῆς ἀμ-
ρισθητουμένης εἰλικρινείας:

— Ψέμματα! . . . Ψέμματα! . . . Ψέμματα! . . .

Καὶ κτυπᾷ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἥς τὰ σκεύη
τρίβουν καὶ χοροπηδοῦν.

— Μὴ τὸν πιστεύετε, σᾶς παρακαλῶ, κυρία Νίνα . . .

— Καλέ, δὲν βαρύνεσθε! ποῖος προσέχει τῶρα εἰς τὰ λό-
για ἐνὸς παιδιοῦ . . .

Ὁ Νῆκος ἐξαγριοῦται· ἐννοεῖ νὰ διαλάμψῃ ἡ ἀλήθεια:

— Ὅχι! . . . ὅχι! . . . ἡ μαμά σᾶς ἔλεγε κακὴ! . . .

— Κυριάκο, βγάλε τον ἔξω τὸν ψεῦτη! . . . γρήγορα! . . .

Καὶ κλεῖσε τὴν θύραν νὰ μὴ ἔμβῃ πλέον μέσα! . . .

Ὁ σύζυγος, ὡς ὄρνις βρεγμένη, ἐκτελεῖ ταπεινῶς τὴν
διαταγήν. Ὁ Νῆκος ἀνθίσταται. Ἐπὶ τέλους ἐκβάλλεται τῆς

αἰθούσης, ἀφοῦ ὁ μικρὸς ἀμυνόμενος ἔθραυσε τὰς ὑάλους τῆς θύρας.

Ἡ κυρία Γρουσουζλεριάκη ἔγινε ἐξάλλος ἐκ θυμοῦ. Ξεφυσᾷ ὡς ἀτμομηχανή. Τὸ πρόσωπόν της ἔχει πελιδνωθῇ, τὰ μέλη της τρέμουν σπασμωδικῶς καὶ οἱ ὀδόντες της τρίζουν.

— Βλέπεις, Κυριάκο, πῶς τὸ παιδί εἶνε νευρικό καὶ ἡ παραμικρὰ μεταβολὴ τῆς ἀτμοσφαίρας τὸ πειράζει; . . .

— Δηλαδή . . .

— Καλὰ σοῦ ἔλεγα ἐγώ . . . δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ βγάλω-
με σήμερα μὲ τέτοια ὑγρα-
σία . . .

— Ὑγρασία! . . . μὰ ὁ
καιρὸς, ἀγάπη μου, τὸ πρωὶ
ἦτο λαμπρὸς! . . . ὁ οὐρα-
νὸς καθαρός! . . .

— Ἐχεις λάθος! . . .
ἦταν συννεφιά! . . . καὶ φυ-
σοῦσε σιρόκος . . .

— Δὲν ἐνθυμεῖσαι, φιλτάτη μου . . .

— Ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ! . . . τὰ μυαλά μου τάχω 'ς
τὸ κεφάλι μου! . . .

— Μὰ ξέχασες ποῦ εἶδες καὶ τὸ βαρόμετρον . . .

— Μάλιστα! κ' ἔδειχνε καιρὸν ἀκατάστατον . . .

— Διόλου! ἔδειχνε καιρὸν ὥραϊον, σταθερόν.

— Εἶσαι πνεῦμα ἀντιλογίας!

— Καὶ σὺ εἶσαι . . .

— Τί εἶμαι, παρακαλῶ; αἶ, τί εἶμαι; λέγε! . . . ἀχάριστε! . . .

— Μαγδάλω!

— Σιώπα!

— Μὰ νομίζω . . .

— Εἶσαι τέρας! . . .

— Ἐν τούτοις . . .

— Εἶσαι θηρίον! . . .

— Μαγδάλω, εἶσαι τρελλή! . . . τὸ καταλαβαίνεις; . . .

— Τρελλή! . . . ἐγώ, τρελλή; ἀκούετε, κύριοι; Μὲ εἶπε
τρελλή! . . . ὦ Θεέ μου! ἰδοὺ πῶς μὲ μεταχειρίζεται ὁ ἄν-

δρας μου, ἔπειτα ἀπὸ τόσον ἐτῶν συζυγικὴν ἀφροσίωσιν! . . .
 "Αἶχ! . . . ὦχ! . . . Θεέ μου! . . . πεθαίνω! . . .

Ἡ κυρία Μαχδάλω ἐξέσπασε πλέον. Ἡ θύελλα ἐξερράγη. Πίπτει λιπόθυμος ἐπὶ τοῦ καθίσματός της καὶ τὰ μέλη της ἐκτείνονται σπασμωδικῶς.

— "ὦ δυστυχία μου! . . . τὴν ἔπιασαν τὰ νεῦρά της πάλιν! . . . κραυγάζει ἀπελπισ ὁ κ. Γρουσουζλεμάκης.

Ἡ Νίνα τρέχει νὰ φέρῃ ἀμμωνίαν καὶ ὄξος. Ὁ Λέανδρος μένει ἀπολιθωμένος ἀπὸ τὴν τραγικὴν φάσιν τοῦ δράματος. Ὁ Κυριάκος, γονυκλινῆς πρὸ τοῦ ἀσπαίροντος ἐκείνου ὄγκου, τρίβει τὰς χεῖράς της καὶ τῆς κάρνει ἀέρα. Ἄλλ' ἡ νευρικὴ κρίσις ὀξύνεται. Ἡ κυρία Μαχδάλω τεντώνει διὰ βιαίου κινήματος τοὺς πόδας λικνίζει τὴν τράπεζαν καὶ κρότος δαιμόνιος συντριβομένων φιαλῶν καὶ πινακίων ἐπὶ τοῦ σανιδώματος ἐπισφραγίζει τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς . . .

— Καὶ διαρκεῖ πολὺ ἡ κατάστασις αὕτη, κύριε Γρουσουζλεμάκη; ἐρωτᾷ ὁ Λέανδρος μετὰ στωϊκῆς ἀπαθείας.

— Κατὰ τὰς περιστάσεις! . . . Καὶ δύο καὶ πέντε καὶ δέκα ὥρας ἐνίοτε! . . .

* *

Ἐν τούτοις παρ' ἐλπίδα ἡ καταιγὶς βαθμηδὸν ἐκόπασε. Τὰ νέφη διελύθησαν, ἡ κυρία Γρουσουζλεμάκη συνῆλθεν ἀρ-

κετά. Ὁ σύζυγός της, συγκεκνημένος καὶ ἔνδακρυς, ζητεῖ ἐν μετανοίᾳ συγγνώμην. Ἡ γυναῖκά του ἔχει δίκαιον. Αὐτὸς πταίει πρᾶγματι. Τὸ ἀναγνωρίζει τώρα. Τὸ βαρόμετρον ἐδείκνυε πολὺ καλὸν καιρὸν, ἀπὸ τὸ πρῶτον. Γίνονται αἱ δέου-

σαι ἐξηγήσεις, πιστοποιεῖται τὸ συννεφῶδες τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οἱ δύο σύζυγοι ρίπτονται εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων χύνοντες δάκρυα ἀπεριγράπτου τρυφερότητος ὡς δύο περιπαθεῖς ἐρωτύλοι τρυγόνες.

Ἡ Νίνα καὶ ὁ Λέανδρος μετ' ἀνυπομόνου περιεργείας ἀναμύνουν τὸ τέλος τοῦ δράματος.

Ἐπῆλθε δηλαδὴ ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως. "Ἀλλως τε ὁ ἥλιος ἔδυσεν ἤδη.

Ἄλλ' ὁ Νῆκος ; ποῦ εἶνε ; δὲν ἀκούεται ! Περίεργον ! Τόση ἡσυχία ἔξω εἰς τὸν κῆπον ! Τί συμβαίνει ; λοιπόν ;

Ἀρχίζουν αἱ ἔρευναι. Τρέχουν δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ.

Ἐπὶ τέλους ὁ Νῆκος ἀνακαλύπτεται εἰς μίαν γωνίαν κοιμώμενος ὑπὸν μακάριον.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἐξυπνίσῃ ! Τὸ παιδὶ συνειθίζει καὶ κοιμάται βαρειά. Ὁ κ. Κυριάκος τὸ ἐπιβεβαιοῖ ἄνευ ἀντιρρήσεως. Ἡ γυναῖκα του ἔχει δίκαιον. Τὸ παιδὶ εἶνε βαρυκοίμητο, ἀλήθεια! Ὁ μπαμπᾶς του, εἰς ἓν νεῦμα αὐτοκρατορικόν τῆς μαμᾶς, κύπτει καὶ τὸν φορτόνεται, διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ μέχρι τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ.

Καὶ τέλος πάντων γίνονται οἱ ἀποχαιρετισμοί. Οἱ ἀξιότιμοι κ.κ. Γρουσουζλεμάκαι ἀναχωροῦν.

— "Ὡρα καλή!... στὸ καλό!...

Ὁ Λεάνδρος καὶ ἡ Νίνα περισκοποῦσι περίλυποι τὸ πεδῖον τῆς μάχης, ἔνθα ἐγένετο τόση καταστροφὴ πρὸ ὀλίγου.

Τὰ ἄνθη, τὰ δενδρύλλια, τὰ φυτὰ, αἱ σκιάδες, τὰ φυλλώματα ὅλα κατεστράφησαν, ὥς νὰ εἶχεν ἐνσκήψῃ χάλαζα ἢ νὰ διῆλθον ὄρδα βασιβουζούκων.

Ὁ ζωηρὸς Νῆκος ἀναντιρρήτως ἐπολέμησε κατ' αὐτῶν ἀμειλίχτως. Ἡ Νίνα ρίπτει βλέμμα θλιβερόν ἐπὶ τῶν συντετριμμένων σκευῶν καὶ τῶν κατεσπιλωμένων ἐπίπλων.

Ἀλλὰ τὸ κακὸν θὰ ἦτο μικρότερον ἂν ἐπρόκειτο μόνον νὰ πλuthoῦν. Ἀτυχῶς ὁ Νῆκος, μετὰ τὴν ἡρωϊκὴν φαγοποσίαν, εἶχε πάθει ὅ,τι καὶ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ γεῦμα τῆς Κολοκυνθοῦς, ὁ δὲ πατήρ του, ὅταν τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας κάθυγρον καὶ ἀποπνέοντα, ἐριλοτιμήθη νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἡσθάνθη οὔτε ἐννόησε τίποτε...

(Μίμησις)

ΣΑΤΑΝΑΣ